

РЕШЕНИЕ

№ 9218

гр. София, 09.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в публично заседание на 11.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **11100** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Т. С. Д. У., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на У., против Решение № УП-ОК20 от 07.10.2025 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, вр. с чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 11 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

С жалбата са релевирани доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено при съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон - основания за оспорване по чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК. Според жалбоподателя, административният орган е постановил оспореното решение при неизяснена фактическа обстановка, в нарушение на чл. 75, ал. 2 ЗУБ, като не е обсъдил всички относими факти и доказателства, както и всички наведени от търсеция закрила доводи. Излагат се твърдения, че по отношение на търсеция закрила е налице основателен страх от преследване на територията на страната по произход, поради сексуалната му ориентация. Изрично се сочи, че съгласно чл. 120 от Наказателния кодекс на У. доброволните еднополови отношения в У. са криминализирани. Посочва също така, че цитираната в процесното решение справка № МД-02-369/01.07.2025 г. на отдел „Международна дейност“ не съдържа информацията относно положението на лицата с хомосексуална ориентация в У.. Иска се отмяна на оспореното решение и връщане на преписката на административния орган с указания за допускане до разглеждане в производство по общия ред. В хода на съдебното производство доводите се поддържат лично от жалбоподателя и чрез адв. Й. М., назначена по реда на ЗПП.

Ответникът – интервюиращ орган на ДАБ при МС, редовно призван, чрез юрк. П., изразява становище за неоснователност на жалбата.

СГП, редовно уведомена, не участва в съдебното производство.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ПМЗ – ОК – 2689/18.09.2025 г. на РПЦ – С., отдел "ПМЗ – О. купел", подадена от Т. С. Д. У., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на У.. Изготвен е и регистрационен лист № УП 23992/18.09.2025 г., в който е посочено, че търсещият закрила е [дата на раждане] в У., [населено място], религия – сунит, образование – средно, професия - лаборант. Личните данни са установени въз основа на представен национален паспорт на кандидата, представена е виза за работа и е попълнена Евродак дактилоскопна карта.

На 25.09.2025 г. е проведено интервю, за което е съставен протокол. По време на интервюто Т. С. Д. У. е заявил, че е напуснал У. на 15.07.2025 г. за Т. легално, с национален паспорт, като е пътувал със самолет. Напуснал е [населено място] легално с автобус и с българска работна виза за Б., тъй като е трябвало да работи в магазин за италиански стоки. Посочил е, че няма роднини в държава-членка на ЕС, принадлежи към етническа група – узбек и не е имал проблеми заради етническата си принадлежност. По рождение е мюсюлманин-сунит, но не е напълно вярващ. Заявява, че от страна на вярващите е имало голямо напрежение спрямо него, тъй като е с нетрадиционна сексуална ориентация. Посочва, че в чл. 120 от НК на У. се предвижда затвор за лица с хомосексуална ориентация. Съобщава за оказано насилие върху него заради сексуалната му ориентация от родителите му и чичо му, както и други лица, които не познава, което изтъква и като основна причина за напускане на страната си по произход. Посочва, че не е арестуван и задържан.

В административното производство е приложена Справка с рег. № МД-02-369/01.07.2025 г. относно общо положение и актуална политическа и икономическа обстановка в Република У., изготвена от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ при МС.

Към преписката е приложено и писмо вх. № УП 23992/1.10.2025 г. на директора на СД „М“ ДАНС, в което се посочва, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република Б. на лицето Т. С. Д. У..

В хода на образуваното административно производство административният орган е констатирал наличие на основания по чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2, т. 3, т.4 и т. 11 от ЗУБ и е приложил ускорена процедура. Постановил е решение № УП-ОК20 от 07.10.2025 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС, с което е отхвърлил молбата на за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна. След анализ на личните причини, посочени в интервюто и преценка на данните от Справка с рег. № № МД-02-369/01.07.2025 г. за ситуацията в У., административният орган е приел, че не са налице предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В съдебното производство от ответната страна е представена Справка с рег. № МД-02-546/08.10.2025 г. относно общо положение и актуална политическа и икономическа обстановка, отношението към ЛГБТКИ общностна и наказателното преследване на лица с хомосексуална ориентация в Република У., изготвена от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ при МС.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 14.10.2025 г., жалбата срещу него е подадена на 20.10.2025 г., в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен

акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

При проверката за законосъобразност на акта, на основанията по чл. 146 от АПК, съдът счита, че оспореното решение е издадено от компетентен административен орган - чл. 70, ал. 1 ЗУБ и представената по делото заповед № ЦУ РД-05-853 от 06.12.2022 г. (л. 31). Обжалваният административен акт отговаря на изискванията за форма и съдържание, тъй като е мотивиран с посочване на конкретни факти, въз основа на които се издава и съответни правни норми.

При постановяване на оспореното решение не е нарушено правото на защита на жалбоподателя. Процесният акт е надлежно съобщен на адресата си на език, който той владее, като всички процесуални действия в особеното производство са извършвани в присъствие на преводач от езика, владян от търсещия закрила.

Обжалваният акт е издаден в ускорена процедура в производството по общия ред по реда на Глава VI, Раздел II. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, производството се образува с регистрирането на чужденеца по подадена от него молба за международна закрила. В случая чужденецът е регистриран на 18.09.2025 г., а оспореният акт е издаден на 07.10.2025 г. при спазване на срока по чл. 70, ал. 1 от ЗУБ за произнасяне в ускорена процедура. В хода на производството пред решаващия орган е проведено интервю с търсещия закрила, което е отразено в нарочен протокол, прочетен на интервюируания в присъствието на преводач на разбираем за него език и подписан без възражения. Представено е и положително становище на директора на СД „М“ ДАНС.

Съдът намира обаче, че оспореното решение е издадено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което е довело до противоречие с материалния закон и неспазване целта на закона.

Съгласно чл. 35 АПК и чл. 75, ал. 2 ЗУБ административният орган е длъжен да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая и да извърши индивидуална, цялостна и обективна оценка на молбата за международна закрила, като обсъди всички наведени доводи и всички събрани доказателства в тяхната съвкупност. Това задължение произтича и от характера на производството по ЗУБ, което засяга основни права на човека и изисква особена прецизност при формиране на фактическите и правните изводи.

В случая административният орган е възпроизвел подробно бежанската история на Т. С. Д. У., но направените въз основа на нея правни изводи не са резултат от задълбочен анализ. Приел е, че търсещият закрила е напуснал страната си по произход единствено, за да си намери работа в Република Б., само защото е сторил това с работна виза. Счел е бежанската история за противоречива и недостоверна. Този извод е възприет като достатъчен, за да се изключи приложението на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, без да се анализира сексуалната ориентация на молителя, както и твърдяното системно физическо и психическо насилие, продължило във времето и до момента на напускане на страната му по произход. Именно с оглед характера на производството по ЗУБ органът е бил длъжен да обсъди тези обстоятелства изрично и в съвкупност с останалите данни по преписката, но в случая това не е сторено. Административният орган не е обсъдил основното твърдение на чужденеца за напускане на страната си, а именно, че е с хомосексуална ориентация, поради което многократно е подлаган на физическо и психическо насилие и не е изследвал изрично посоченото от чужденеца твърдение, че хомосексуализмът е криминализиран в държавата му по произход. Също така обсъдената в решението справка с рег. № МД-02-369/01.07.2025 г. не съдържа информацията относно отношението към лицата с хомосексуална ориентация в У..

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност,

политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

Следва да се посочи, че съгласно легалното определение по чл. 10, пар. 1, б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС една група се счита за определена социална група, когато по-специално:

— нейните членове споделят една вродена характеристика или обща история, която не подлежи на изменение, или споделят характеристика или вярване, до такава степен съществени за идентичността или съзнанието, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от тях, и

— тази група има собствена идентичност в съответната държава, защото е разглеждана като различна от заобикалящото я общество.

В зависимост от условията, преобладаващи в държавата на произход, специфична социална група може да бъде и група, чиито членове имат като обща характеристика определена сексуална ориентация. Сексуалната ориентация не може да се разбира като включваща деяния, обявени за престъпления от националното право на държавите-членки. Аспектите, свързани с пола, включително и половата идентичност, се отчитат надлежно за определянето на принадлежност към дадена социална група или установяването на характерна черта на такава група.

В случая страната на произход на жалбоподателя е У. и спрямо нея следва да се преценява личното положение на търсещия закрила с оглед критериите заложи в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. В съдебното производство ответната страна представя Справка с рег. № МД-02-546/08.10.2025 г. относно общо положение и актуална политическа и икономическа обстановка, отношението към ЛГБТКИ общността и наказателното преследване на лица с хомосексуална ориентация в Република У., изготвена от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ при МС. От същата безспорно се потвърждава доводът на търсещия закрила, а именно, че доброволният еднуполов контакт между пълнолетни мъже е криминализиран съгласно чл. 120 от Наказателния кодекс на У. с наказание – затвор до три години. Посочено е също така, че лицата от ЛГБТКИ общността често биват гонени от семейството си и подлагани на тормоз и насилие. ЛГБТКИ хората и към настоящия момент продължават да бъдат изложени на риск от нарушения на човешките права и злоупотреби от страна на служителите на реда и частни лица. Дори и институциите, които предлагат подслон на жени, жертви на насилие, основано на пол, не са подготвени да поемат подкрепата от която се нуждае ЛГБТКИ общността, за да бъде защитена. Правителството в У. упорито отказва да декриминализира сексуалните отношения по взаимно съгласие между мъже, тъй като това противоречало на „традициите на многоетническия народ на У., ценностите на институцията на семейството и националните обичаи“.

В случая изложената бежанска история напълно се припокрива с посоченото в справката, като тези обстоятелства са били изрично наведени от молителя, но не са анализирани от административния орган. На следващо място изложените от жалбоподателя твърдения за продължително физическо и психическо насилие от страна на роднините му и трети лица, поради сексуалната му ориентация, също не са били анализирани от решаващия орган. В тази връзка неправилно в оспореното решение е посочено, че кандидатът не заявява дискриминационни и други неблагоприятни мерки осъществени спрямо него. Видно от представената в съдебното производство справка хомосексуалността в У. е широко възприета като неприемлива и неморална и към днешна дата няма закон, който да защити тези лица от дискриминация, основана на сексуална ориентация или полова идентичност. Също така полицията извършва произволно

задържане, преследване и лишаване от свобода срещу хомосексуални и бисексуални мъже, като същите са подложени на дискриминация и тормоз от страна на държавните и недържавните организации. В случая тази група мъже не само е разглеждана като различна от обществото в У., но и изцяло неприемлива, поради религиозни и лични убеждения, както и поради изрични законови ограничения. Тези факти и обстоятелства не са били събрани в административното производство и съответно не са обсъдени от административния орган в съвкупност с представената бежанска история.

От изложеното следва изводът, че административният орган е изключил приложението на чл. 8 ЗУБ на формално основание, без да прецени личното положение на търсещия закрила спрямо ситуацията в страната му по произход.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Субекти, извършващи тежки посегателства по ал. 1, могат да бъдат: държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства.

От анализа на цитираната разпоредба следва изводът, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец и в хипотезата, когато може да бъде изложен на реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. В случая административният орган е приел декларативно, че такава опасност не е налице, без да извърши самостоятелна и задълбочена оценка на конкретните обстоятелства. Не е анализирано дали връщането на жалбоподателя в среда, в която той вече е била жертва на системно психическо и физическо насилие, при липса на всякаква държавна защита, както и отхвърлянето му от собствените му роднини, не представляват нечовешко или унижително отнасяне по смисъла на чл. 9 ЗУБ и чл. 3 ЕКПЧ. При тази липса на анализ изводът за липса на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 ЗУБ се явява необоснован и в противоречие с целта на закона.

В обобщение съдът намира, че административният орган е възприел формален подход, при който е дал превес на общи и абстрактни съображения, без да извърши индивидуализирана оценка на конкретния случай. Това е довело до неизясняване на релевантните факти, необсъждане на съществени доводи на молителя и неправилно приложение на материалния закон и неговата цел – предоставяне на международна закрила при наличие на законовите предпоставки за това.

Поради изложеното, оспореното решение следва да се отмени, а преписката следва да се върне на органа за разглеждане на молбата за международна закрила в производство по общия ред по глава шеста, раздел III от ЗУБ и произнасяне по нея, при спазване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, съдържащи се в мотивите на това решение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ, във вр. с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 20-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № УП-ОК20 от 07.10.2025 г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на Република Б., с което е отхвърлена молбата на Т. С. Д. У. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

ИЗПРАЩА преписката на административния орган за разглеждане на молбата за международна закрила на Т. С. Д. У. по реда на Глава шеста, Раздел III. Производство по общия ред от ЗУБ и произнасяне по нея, при съобразяване с указанията, дадени в настоящето решение.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 85, ал. 4 ЗУБ.

СЪДИЯ: